

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **H. S.**, zast. Mgr. Karlou Kratochvílovou, advokátkou se sídlem Politických vězňů 1371/13, Ostrava-Zábřeh, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **B. L.**, proti rozhodnutím žalované ze dne 9. 6. 2023, čj. CPR-4922-3/ČJ-2023-930310-V243 a čj. CPR-4922-4/ČJ-2023-930310-V243, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 8. 2023, čj. 18 A 18/2023-48,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 8. 2023, čj. 18 A 18/2023-48, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalované ze dne 9. 6. 2023, čj. CPR-4922-3/ČJ-2023-930310-V243 a čj. CPR-4922-4/ČJ-2023-930310-V243, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 8 650 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 30. 8. 2021 policisté provedli pobytovou kontrolu v areálu společnosti Hyundai v N. Žalobkyně byla držitelkou zaměstnanecké karty pro zaměstnání u společnosti DH Quality Control s.r.o. s místem výkonu práce v sídle dané společnosti v T. Již dříve však

podala oznámení o změně pracovního zařazení a 24. 8. 2021 jí Úřad práce sdělil, že splňuje podmínky pro změnu pracovního zařazení s místem výkonu práce v N. Výkon na tomto místě mohl započít dnem 13. 9. 2021.

[2] Dne 21. 1. 2022 vydal správní orgán prvního stupně (Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Odbor cizinecké policie Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Frýdek-Místek) rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně [podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky] a stanovil dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 6 měsíců. Došel totiž k tomu, že žalobkyně vykonávala pracovní činnost v rozporu s povoleným místem výkonu práce a v rozporu s povoleným druhem vykonávané činnosti. Žalovaná toto rozhodnutí dne 30. 5. 2022 na základě odvolání stěžovatelky zrušila, protože správní orgán prvního stupně nezjistil, zda nejsou dány překážky k vycestování stěžovatelky. Správní orgán prvního stupně poté rozhodnutím ze dne 28. 12. 2022, čj. KRPT-186020-113/ČJ-2021-070022, opět rozhodl podle téhož ustanovení zákona o správním vyhoštění žalobkyně a stanovil dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 12 měsíců. Samostatným rozhodnutím jí současně uložil povinnost hradit náklady spojené s daným řízením.

[3] Žalovaná dne 9. 6. 2023 v záhlaví uvedeným rozhodnutím čj. CPR-4922-3/ČJ-2023-930310-V243 změnila po odvolání žalobkyně prvostupňové rozhodnutí co do počátku doby, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, a také co do délky trvání neumožnění vstupu (tu změnil na 6 měsíců). Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V záhlaví uvedeným rozhodnutím čj. CPR-4922-4/ČJ-2023-930310-V243 pak žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila prvostupňové rozhodnutí o povinnosti uhradit náklady řízení.

[4] Žalobkyně napadla tato rozhodnutí žalovanou žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl. Nepřisvědčil námitce, že žalovaná mylně používá pojem „povolení k zaměstnání“ v situacích, kdy jde o zaměstnaneckou kartu. Za důvodnou nepovažoval ani námitku týkající se chybějícího důkazu o výkonu práce na určitém místě po zahájení správního řízení, stejně jako námitku, podle které nebyla žalovaná oprávněna posuzovat druh práce vykonávaný žalobkyní, neboť tím mělo dojít k neoprávněnému rozšíření předmětu řízení vymezeného v oznámení o jeho zahájení. Neztotožnil se ani s tím, že by výroková část rozhodnutí byla nedostatečně konkrétní (nepřezkoumatelná). Rozhodnutí není ani nepřiměřené z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života. Uzavřel, že s ohledem na závěry týkající se meritorního rozhodnutí plně obстоjí i rozhodnutí týkající se nákladů řízení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[5] Žalobkyně (stěžovatelka) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností.

[6] Namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované i krajského soudu. Z bodů 37, 38 a 59 napadeného rozsudku vyplývá, že krajský soud nerozlišuje dva odlišné instituty, a to povolení k zaměstnání a zaměstnaneckou kartu. Rozdílu mezi nimi neporozuměly ani správní orgány. Není proto zřejmé, zda stěžovatelka měla pracovat bez povolení k zaměstnání, nebo měla pracovat v rozporu se zaměstnaneckou kartou (a tento rozpor

pokračování

nabyl takové intenzity, že je možno jej považovat za práci bez zaměstnanecké karty). Stěžovatelka upozorňuje, že zaměstnání je oprávněna vykonávat pouze na základě zaměstnanecké karty (nepotřebuje tedy povolení k zaměstnání), přičemž ke dni zahájení řízení o vyhoštění byla považována za její držitelku.

[7] Z rozhodnutí o správním vyhoštění není jednoznačně určité, kterou konkrétní skutkovou podstatu z § 119 odst. 1) písm. c) bodu 1. zákona o pobytu cizinců naplnila. To stěžovatelka považuje za rozporné s judikaturou správních soudů, která vyžaduje při ukládání sankcí uvést konkrétní ustanovení (rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2011, čj. 7 As 98/2010-67). V důsledku této vady také namítá nepřezkoumatelnost rozsudku.

[8] Správní orgány též nedostatečně posoudily zásah rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Tuto námitku uplatnila také v žalobě, ale krajský soud k ní nepřihlédl. Její soukromé a rodinné poměry bylo nutné aktualizovat, protože je správní orgány zkoumaly naposledy u výsledku ze dne 30. 8. 2021 (výsledku jejího partnera – osoby zúčastněné na řízení – ze dne 30. 11. 2021). Krajský soud tedy potvrdil rozhodování správních orgánů na základě neaktuálního stavu.

[9] Krajský soud fakticky neprovedl ani poměření veřejného zájmu se zásahem do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Zásah do veřejného zájmu přitom stěžovatelka považuje za nízký. Ona i její zaměstnavatel důvěřovali agentuře, která se prezentovala jako odborník v oblasti získání pobytového oprávnění pro cizince, a situaci proto nezavinili. Otázku zavinění je důležité zohlednit. Krajský soud též fakticky zaměňuje otázku nemožnosti návratu do země původu s otázkou neexistence zásahu do soukromého a rodinného života.

[10] Veškeré skutečnosti krajský soud vykládá účelově pouze v neprospěch stěžovatelky. Jako příklad uvádí, že krajský soud považoval výpověď osoby zúčastněné na řízení za nekoherentní kvůli tomu, že neměla dostatek informací o životě stěžovatelky před vstupem do ČR. Správní orgány i soud navíc nejsou konzistentní ve svých závěrech ohledně vztahu stěžovatelky s osobou zúčastněnou na řízení. Na jednu stranu totiž učinily jejího partnera osobou zúčastněnou na řízení, ale na druhou stranu označují vztah mezi nimi za „nekoherentní“.

[11] Stěžovatelku zaměstnanecká karta opravňovala k pobytu na území ČR a k výkonu práce v T., avšak pracovala v N. Tato místa se nacházejí ve stejném okrese a ve stejném obvodu krajské pobočky Úřadu práce. Stěžovatelka odkazuje na judikaturu, ze které podle ní analogicky vyplývá (byť se týká povolení k zaměstnání), že práci v rámci stejného obvodu Úřadu práce nelze považovat za práci v rozporu se zaměstnaneckou kartou (rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2013, čj. 1 As 74/2013-34, nebo ze dne 14. 11. 2013, čj. 5 As 70/2013-24). Stěžovatelka navíc ke dni zahájení řízení už měla změnu místa výkonu práce schválenou. Po 12 dnech od zahájení řízení by tedy pracovala v souladu s tímto schválením. Nelze proto hovořit o popření účelu ohlašování volných pracovních míst nebo zabírání místa místním pracovním silám. Podle stěžovatelky tak nebyly splněny zákonné podmínky pro její správní vyhoštění.

[12] Stěžovatelka také namítá, že žalovaná i krajský soud sice staví svoje závěry na tom, že pracovala na jiné pracovní pozici, než pro kterou jí byla udělena zaměstnanecká karta, ale

na druhou stranu neuvádí, o jakou pozici podle klasifikace CZ-ISCO konkrétně mělo jít. Správní orgány ani krajský soud nevzaly v úvahu skutečnosti svědčící pro to, že stěžovatelka pracovala na pozici, pro kterou jí byla zaměstnanecká karta udělena. Posouzení druhu pracovní činnosti stěžovatelka rozporuje i věcně, což rozvíjí také v doplnění kasační stížnosti. Uvádí, že pouze menšina pracovních pozic podle uvedené klasifikace CZ-ISCO obsahuje činnosti, které se neprolínají s jinými pracovními pozicemi. Rozhodující by však měla být hlavní činnost. I z pozice nadřízené zaměstnankyně tak mohla vykonávat technickou činnost (kontrolu jakosti) jako hlavní, ačkoliv součástí její práce s ohledem na zkušenosti a jazykové znalosti bylo také vedení. Uvádí také, že jako zaměstnankyně plní pokyny nadřízeného zaměstnance, a nemá tak možnost výkon nařízené práce odmítnout, pokud se zcela neodchyluje od druhu a náplně sjednané práce. Nad rámec uvedeného stěžovatelka také zmiňuje, že otázku rozdílu mezi pracovními pozicemi nevyhodnotily správní orgány samostatně, ale vyčkaly na vydání protokolu Oblastního inspektorátu práce z 21. 9. 2022.

[13] Výrok prvostupňového rozhodnutí („Podle ustanovení § 120a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., se na uvedeného cizince paní H. S., nar. X, nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb. podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra č. ZS55397, ze dne 10.12.2022“) je podle stěžovatelky nutno považovat za nicotný a odůvodnění krajského soudu v tomto smyslu za nedostatečné a nepřezkoumatelné. K takovému rozhodnutí nebyl správní orgán prvního stupně věcně příslušný. Tím, že žalovaná a krajský soud toto rozhodnutí aprobovaly, významně zasáhly do práva stěžovatelky na spravedlivý proces. Krajský soud odůvodnil rozsudek v této části tím, že nicotným výrokem nedošlo k jakémukoli zásahu do práv stěžovatelky. Tím však postupoval v rozporu s § 76 odst. 2 s. ř. s.

[14] Stěžovatelka také rozporuje tvrzení soudu v bodě 78 napadeného rozsudku, podle kterého je doba, po kterou nelze umožnit stěžovatelce vstup na území členských států EU, stanovena na spodní hranici možného. Ze zákona spodní hranice nevyplývá. Dále také poukazuje na to, že správní orgány nerozhodovaly bez zbytečných průtahů.

[15] Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že kasační stížností může být napaden pouze způsob rozhodování správního soudu, které nehodlá blíže komentovat, a odkázala na spisový materiál.

[16] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Přípustnost kasačních námitek

[17] Nejvyšší správní soud se s ohledem na podobu uplatněné kasační argumentace zabýval nejprve tím, zda jsou jednotlivé kasační námitky přípustné.

[18] Kasační stížnost lze podat jen z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost podaná z jiných důvodů je nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatelka musí reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které soud v napadeném rozsudku uvedl, nesprávné. Musí tedy vylicít, kterých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl soud vůči ní dopustit v procesu vydání rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze

pokračování

dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2023, čj. 6 As 358/2021-38, bod 11). Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakuje námitky, které uvedla v řízení před krajským soudem, aniž by jakkoliv reflektovala argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS; ze dne 15. 9. 2009, čj. 6 Ads 113/2009-43; nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36). Nepřípustné jsou také námitky, které stěžovatelka mohla uplatnit již v řízení před krajským soudem, ale neučinila tak.

[19] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že správní orgány a krajský soud nesprávně podřazují zaměstnaneckou kartu pod pojem „povolení k zaměstnání“ uvedený v § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců. Touto otázkou se krajský soud zabýval v bodech 37, 38 a 59 napadeného rozsudku. Zdůraznil duální charakter zaměstnanecké karty. Stěžovatelka však v reakci na to nyní pouze uvádí, že z uvedených bodů je patrné, že institut zaměstnanecké karty krajský soud nechápe, a opakuje svoji žalobní argumentaci. S ohledem na shora citovanou judikaturu však taková argumentace nemůže představovat projednatelný kasační bod. Pouze nad rámec výše uvedeného lze odkázat na existující rozhodovací praxi k dané otázce (viz např. rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2021, čj. 7 Azs 72/2021-30).

[20] Krajský soud se v bodech 56 až 62 napadeného rozsudku vypořádal také s tvrzením, že z rozhodnutí o správním vyhoštění není jednoznačně určitelné, kterou konkrétní skutkovou podstatu z § 119 odst. 1) písm. c) bodu 1. zákona o pobytu cizinců stěžovatelka naplnila. Uvedl, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zmíněno konkrétní ustanovení zákona a z odůvodnění (stejně jako z odůvodnění rozhodnutí žalované) je patrné, o jaké konkrétní protiprávní jednání stěžovatelky se mělo jednat. Stěžovatelka však v kasační stížnosti pouze opakuje svoji žalobní argumentaci a na argumenty krajského soudu v tomto směru nereaguje, proto se ani v tomto případě nejedná o přípustnou argumentaci.

[21] Tvrzení, že krajský soud fakticky zaměňuje otázku nemožnosti návratu stěžovatelky do země původu s otázkou neexistence zásahu do soukromého a rodinného života, stěžovatelka dále nijak nerozvíjí. Není tedy jasné, z čeho konkrétně takové pochybení krajského soudu stěžovatelka usuzuje. Takto obecně formulovaná námitka, ze které není zřejmé, z jakého konkrétního důvodu rozhodnutí krajského soudu napadá, proto taktéž nemůže být projednatelným kasačním bodem (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2023, čj. 8 As 163/2021-59).

[22] Stěžovatelka v kasační stížnosti též zmiňuje, že veškeré skutečnosti krajský soud vykládá účelově pouze v její neprospěch. Uvedla jako příklad to, že krajský soud považoval výpověď osoby zúčastněné na řízení za nekoherentní kvůli tomu, že neměla dostatek informací o životě stěžovatelky před vstupem do ČR. V bodě 73 napadeného rozsudku ale krajský soud uvedl více skutečností, které vztah stěžovatelky s osobou zúčastněnou na řízení zpochybňují. Nekoherentnost zmiňuje krajský soud v kontextu toho, že stěžovatelka nejprve uvedla, že v ČR nemá žádné soukromé či rodinné vazby, ale v průběhu správního řízení se pak začala zmiňovat o půlročním partnerském soužití s osobou zúčastněnou na řízení. Ta navíc nebyla schopna při výslechu sdělit relevantní informace o životě stěžovatelky. Stěžovatelka tak v kasační stížnosti odůvodnění krajského soudu s ohledem na

tvrzenou nekoherentnost předně neshrnuje přesně a navíc neuvedla žádné relevantní tvrzení, ze které by bylo možné dovozovat, že veškeré skutečnosti krajský soud skutečně vykládá účelově v její neprospěch. Takto formulovaná námitka bez dostatečného zdůvodnění a zasazení do kontextu napadeného rozsudku tedy také nemůže být projednatelná.

[23] Co se týče tvrzené nicotnosti jednoho z výroků rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, s touto námitkou se krajský soud již také vypořádal, a to v bodech 80 až 88 napadeného rozsudku. Uvedl, že promítnutí závazného stanoviska ve smyslu § 149 správního řádu do výroku rozhodnutí není vadou, která by založila nezákonnost daného rozhodnutí, natož jeho nicotnost. Zároveň zmínil, že stěžovatelka ani netvrdí, jak by se tvrzené pochybení mohlo dotknout její právní sféry, proto by k rušení rozhodnutí nebyl důvod ani s ohledem na zásadu *de minimis non curat praetor* („maličkostmi se soudce nezabývá“). Stěžovatelka ale opakuje žalobní argumentaci a nad rámec ní zmiňuje pouze to, že v § 76 odst. 2 s. ř. s. se nenachází zmínka o nutnosti zásahu do právní sféry stěžovatelky. Krajský soud však v této souvislosti došel především k tomu, že dané rozhodnutí není nicotné, a vůči tomuto primárnímu závěru se stěžovatelka vymezuje pouze zopakováním žalobní argumentace. Nosné argumenty krajského soudu v této otázce tak stěžovatelka nezpochybňuje a reaguje pouze na argumenty, které krajský soud uvedl nad rámec. Ani v tomto případě se tedy nejedná o projednatelný kasační bod.

[24] Stěžovatelka také namítá, že výkon práce na jiném místě v rámci stejného obvodu úřadu práce, který vydal zaměstnaneckou kartu, nelze chápat jako práci bez pracovního povolení podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců. Argumentuje účelem zákonné úpravy zaměstnávání cizinců, a uvádí judikaturu, která by mohla připouštět možnost, že by výkon práce na jiném místě v rámci stejného obvodu úřadu práce nenaplnil skutkovou podstatu daného ustanovení. Jedná se však o námitku, kterou neuplatnila v žalobě, ačkoliv tak mohla učinit. Ani tato námitka tedy není přípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). To stejné se pak týká i námitky, podle které účel právní úpravy nebyl jednáním stěžovatelky ohrožen, jelikož již měla změnu místa výkonu práce schválenou, a tedy test trhu práce už proběhl. Ani tu totiž v žalobě neuplatnila. A konečně ze stejného důvodu není přípustná ani námitka, podle které krajský soud neprovedl poměření veřejného zájmu se zásahem do jejího soukromého a rodinného života. V žalobě totiž stěžovatelka namítala pouze nesprávné posouzení jejích soukromých a rodinných poměrů, ale nerozporovala vyhodnocení veřejného zájmu, který s nimi byl poměřovaný. Toto poměření přitom proběhlo již před správním orgánem, nikoliv až před krajským soudem, který se se závěry správního orgánu v tomto ohledu ztotožnil. Jedná se tedy o námitku, která namísto rozhodnutí krajského soudu mohla a měla směřovat již proti rozhodnutí žalované.

[25] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že shora uvedená tvrzení nesplňují náležitosti kasačního bodu, neboť jimi stěžovatelka nereaguje na rozhodovací důvody krajského soudu. Jedná se tedy o nepřípustné námitky ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. (rozsudek NSS čj. 8 Azs 299/2020-41, bod 16 a další tam citovaná judikatura). Je třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není oprávněn domýšlet za stěžovatelku argumenty, na základě kterých by přezkoumával napadené rozhodnutí. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (rozsudek NSS ze dne 3. 12. 2020, čj. 7 Afs 251/2020-29, bod 11 a tam citovaná judikatura).

pokračování

IV. Přijatelnost kasačních námitek

[26] Nejvyšší správní soud následně ve vztahu k ostatním (přípustným) kasačním námitkám přistoupil ke zkoumání jejich přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., neboť se jedná o věc, v níž po 1. 4. 2021 rozhodoval samosoudce (usnesení NSS ze dne 15. 10. 2021, čj. 8 Azs 236/2021-34, bod 6). Přijatelnost námitek Nejvyšší správní soud posuzoval jednotlivě; přijatelnost jedné námityky tedy neznamená přijatelnost kasační stížnosti jako celku (k možnosti shledání přijatelnosti kasační stížnosti jen ve vztahu k některým kasačním námitkám viz rozsudek NSS ze dne 1. 12. 2021, čj. 10 Azs 147/2021-56, body 6 a 7).

[27] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. Tyto závěry jsou použitelné i po novele soudního řádu správního, která rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 11). Podle tohoto usnesení je kasační stížnost přípustná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[28] Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatnila dva přípustné okruhy kasační argumentace. Předně s odkazem na § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. poukazuje na nesprávné právní posouzení naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1. zákona o pobytu cizinců v souvislosti s druhem vykonávané práce. Napadený rozsudek je podle ní rovněž nepřezkoumatelný podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a v souvislosti s tím namítá také vady řízení před správním orgánem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[29] Vadou, která způsobuje přijatelnost kasační stížnosti, je právě i nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí (rozsudek NSS z 23. 2. 2023, čj. 3 Azs 410/2021-60, bod 18, či rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2023, čj. 8 As 295/2021-35, č. 4488/2023 Sb. NSS). Rozhodnutí soudu může být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů.

IV.1 Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost

[30] Podle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost považuje takové soudní rozhodnutí, ze kterého nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí, nebo pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu či pokud jsou jeho výroky vnitřně rozporné nebo z nich nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl, a v některých jiných speciálních případech (rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2013, čj. 6 Ads 17/2013-25). Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost je podle ustálené judikatury také soudní rozhodnutí, jehož důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS.).

[31] Pokud se pak nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost týká rozhodnutí správního orgánu, které krajský soud namísto zrušení věcně projednal, jedná se o důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Tento důvod taktéž může založit přijatelnost kasační stížnosti (usnesení NSS ze dne 13. 1. 2011, čj. 2 Azs 48/2010-70).

[32] Stěžovatelka namítá nesrozumitelnost rozhodnutí správního orgánu i krajského soudu v tom ohledu, že na jednu stranu správní orgány a krajský soud považovaly jejího partnera za účastníka řízení, resp. osobu zúčastněnou na řízení, ale na druhou stranu jejich vztah zpochybňovaly s ohledem na jeho nedůvěryhodnou výpověď.

[33] Správní orgán prvního stupně o účastenství rozhodl na základě § 28 odst. 1 správního řádu. Jde o ustanovení, které zakotvuje, aby za účastníka řízení byl považován v pochybnostech i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. K tomu, aby měla určitá osoba toto postavení, postačí i jen tvrzení, že může být rozhodnutím ve svých právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech přímo dotčena (rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2013, čj. 4 As 13/2013-26). To, že správní orgány vycházely z účastenství partnera stěžovatelky, tedy nijak nevylučuje následné posuzování vztahu mezi ním a stěžovatelkou z hlediska § 174a zákona o pobytu cizinců. Taktéž postavení osoby zúčastněné na řízení před krajským soudem podle § 34 s. ř. s. je kvalitativně jinou otázkou než posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Přiznání postavení osoby zúčastněné na řízení *apriori* nijak neznemožňuje soudu při posuzování přiměřenosti hodnotit intenzitu partnerského soužití mezi osobou zúčastněnou na řízení a stěžovatelkou. V tomto ohledu tedy nelze dovodit hrubé pochybení krajského soudu, které by v tomto směru odůvodňovalo přijatelnost kasační stížnosti.

IV.2 Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů

[34] Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů se podle konstantní judikatury považuje především takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (viz například rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS).

[35] Co se týče stěžovatelkou tvrzené nutnosti zohlednit zavinění, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že správní vyhoštění představuje specifické administrativní opatření spočívající v ukončení pobytu cizince na území ČR, které je spojeno se stanovením doby k vycestování a doby, po kterou nelze cizinci umožnit další vstup na české území. Jde o rozhodnutí nikoli sankční povahy, ale o správní rozhodnutí, které vyjadřuje zájem státu, aby se konkrétní cizinec nezdržoval na jeho území (rozsudky NSS ze dne 27. 10. 2004, čj. 5 Azs 125/2004-54, č. 864/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, čj. 5 Azs 94/2005-52, č. 1164/2007 Sb. NSS). Z toho vyplývá, že při rozhodování o správním vyhoštění není třeba prokazovat zavinění cizinky, tj. její vnitřní psychický stav ke skutečnostem, které zakládají důvod pro rozhodnutí o správním vyhoštění. To, že se správní orgány ani krajský soud nezabývaly otázkou

pokračování

zavinění, tedy nemůže založit nepřezkoumatelnost jejich rozhodnutí, a tedy ani přijatelnost kasační stížnosti.

[36] Dále stěžovatelka namítá, že ačkoliv žalovaná i krajský soud dospěly k tomu, že vykonávala jinou práci, tak neuvádí, o jakou pracovní pozici konkrétně mělo jít. Jak je však vysvětleno níže, žalovaná nemá povinnost uvést konkrétní název pozice, ale postačí popsat její náplň. Žalovaná tak učinila, stejně jako správní orgán prvního stupně i krajský soud, proto je v tomto směru daná námitka taktéž nepřijatelná. Stěžovatelka však v této souvislosti také namítá, že správní orgány i soud vzaly v úvahu pouze důkazy, které svědčily pro závěr, že pracovala na zcela odlišné pracovní pozici, aniž by vzaly v úvahu ty, z nichž vyplývá, že pracovala na pozici, pro kterou jí byla udělena zaměstnanecká karta. Jak je vysvětleno níže, Nejvyšší správní soud došel k závěru, že ačkoliv žalovaná popsala skutečnou pracovní náplň stěžovatelky, tak rozdíl mezi tvrzenou a skutečnou pracovní pozicí neposuzovala dostatečně, resp. tak učinila na základě chybných východisek. Žalovaná tím svoje rozhodnutí zatížila vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a krajský soud svůj rozsudek taktéž, jelikož přezkoumal její nepřezkoumatelné rozhodnutí. Námitka stěžovatelky je proto v tomto ohledu přijatelná a v návaznosti na to i důvodná.

IV.3 Další námitky

[37] Výše popsaná vada sama postačuje pro zrušení jak rozhodnutí krajského soudu, tak rozhodnutí žalované, která se danou věcí bude v dalším řízení opětovně zabývat. V tomto ohledu je tedy zcela nadbytečné zabývat se námitkou, podle které od výpovědi stěžovatelky i osoby zúčastněné na řízení uplynula dlouhá doba, a zjištění o soukromých poměrech stěžovatelky proto bylo nutno aktualizovat.

[38] S ohledem na to, že z napadených rozhodnutí není patrné, jaké rozdílů jsou mezi tvrzenou a skutečnou pracovní pozicí stěžovatelky, nemůže Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou rozpory tak zásadní, aby bylo možné v tomto konkrétním případě hovořit o samotném naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1. zákona o pobytu cizinců z tohoto důvodu. Námitkou týkající se této otázky se tedy Nejvyšší správní soud nemůže zabývat, a tedy nebude posuzovat ani její přijatelnost. To stejné se pak týká posuzování přiměřenosti rozhodnutí podle § 174a daného zákona. Při takovém posuzování totiž není důležité jenom to, že byla naplněna skutková podstata § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1. zákona o pobytu cizinců, ale i to, z jakého konkrétního důvodu byla skutková podstata naplněna.

V. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[39] Kasační stížnost je důvodná.

[40] Ke shora reprodukováné námitce, která byla shledána přijatelnou (viz výše), Nejvyšší správní soud předepisuje, že krajská pobočka Úřadu práce má jako jeden ze stěžejních bodů své činnosti soustavné sledování a vyhodnocování situace na trhu práce ve svém územním regionu a realizaci opatření vedoucích k ovlivnění nabídky a poptávky v oblasti pracovních sil (rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2013, čj. 5 As 70/2013-24). Přijmout cizince pak lze až tehdy, pokud není dostatek vlastních zdrojů pracovních sil. Zvažování potřeb se děje na základě nabídky volných pracovních míst a možností pokrýt tuto nabídku vhodnými uchazeči nebo zájemci o zaměstnání vedenými v evidenci Úřadu práce (včetně občanů EU). Není-li možno volné pracovní místo po určitou dobu obsadit, pak teprve připadá v úvahu zaměstnávání

cizinců. Jak již dříve uvedl Nejvyšší správní soud, cílem zákonné úpravy zaměstnávání cizinců je zajistit primární uspokojení potřeby zaměstnání pro občany ČR (rozsudky NSS ze dne 8. 6. 2007, čj. 7 As 28/2006-51 a 7 As 46/2006-56, ze dne 25. 10. 2007, čj. 6 As 54/2006-66, a ze dne 25. 7. 2013, čj. 9 As 48/2013-46). Při vydávání různých forem pracovního povolení posuzuje Úřad práce konkrétní situaci v určitém místě. Místní poměry se hodnotí jak s ohledem na druh pracovních pozic (druh práce), tak časového hlediska. Tyto kategorie se posléze odrážejí i v obsahu samotného pracovního povolení. Pokud by bylo možné získat pracovní povolení u krajské pobočky Úřadu práce, v jejímž obvodu je nízká nezaměstnanost a nedostatek pracovních sil, a s takto uděleným povolením by cizinec mohl bez další regulace pracovat též v oborech (charakterizovaných druhem práce) nebo v oblastech vyznačujících se vysokou nezaměstnaností a nedostatkem pracovních příležitostí, nemohl by být tento cíl naplněn (rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2016, čj. 7 Azs 212/2016-28).

[41] Jak již dříve také Nejvyšší správní soud uvedl, pro posouzení, zda cizinec vykonává práci v souladu s vydaným povolením, je podstatný i stanovený druh práce, který je neodmyslitelnou součástí pracovní smlouvy. Definování druhu práce je však otázkou její náplně, stanoveného souboru úkolů a povinností, které s ní souvisí, nikoliv formálního označení (rozsudek NSS ze dne 18. 8. 2022, čj. 1 Azs 106/2022-45). Uvedený závěr je pro účely § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1. zákona o pobytu cizinců možné aplikovat i na povolení k práci, které je součástí zaměstnanecké karty. Klasifikaci podle přílohy sdělení Českého statistického úřadu č. 206/2010 Sb., o zavedení Klasifikace zaměstnání (CZ-ISCO), tedy nelze považovat za závazný podklad pro definici jednotlivých pracovních činností zaměstnanců a nelze z ní formalisticky vycházet, byť s touto klasifikací správní orgány běžně pracují (rozsudek NSS ze dne 8. 8. 2022, čj. 4 Azs 138/2022-46, bod 51). Nejvyšší správní soud navíc v minulosti připustil, že i kdyby druh práce byl skutečně jiný, neznamená to bez dalšího naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1. zákona o pobytu cizinců. Rozdíl mezi tvrzeným a skutečným druhem pracovní činnosti totiž musí být zásadní (rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2013, čj. 9 As 48/2013-46, č. 2934/2013 Sb. NSS). Byť se případ v uvedeném rozsudku týkal pracovních cest (a týkal se tedy i krátkodobých změn místa), závěry ohledně druhu pracovní činnosti jsou aplikovatelné i na projednávanou věc. I kdyby tedy skutečně existoval rozdíl mezi tvrzenou a skutečnou pracovní pozicí, je nutno se zabývat tím, nakolik je tento rozdíl zásadní.

[42] V pracovní smlouvě, která je v dané věci součástí správního spisu (č. l. 116), je uvedený jako druh práce „technici v chemických a fyzikálních vědách (kromě chemického inženýrství)“ (3111). Zároveň je v pracovní smlouvě uvedeno, že bližší označení druhu práce a pracovní náplň jsou uvedeny v popisu pracovní funkce, s nímž zaměstnavatel seznámil zaměstnance před uzavřením pracovní smlouvy. Tento popis pracovní funkce je taktéž součástí správního spisu (č. l. 202) a je v něm uvedena následující pracovní náplň: „*Provádění zkoušek dodávaných vstupních materiálů, kontrola kvality dodávaných vstupních materiálů, kontrola přístrojů, kontrola kvality výrobků, provádění zkoušek kvality, analýza dat pro další vývoj dílů pro automobilový průmysl, spolupráce s korejskými dodavateli a objednateli při objednávkách a dodávkách zboží, technická podpora, předávání reportů jedinému společníkovi, vykonávání a plnění i jiných úkolů podle pokynů jednatele společnosti.*“ Součástí správního spisu taktéž je hlášenka volného pracovního místa (č. l. 110), ve které zaměstnavatel uvádí doplňující informaci, že „*znalost korejského jazyka výhodou z důvodu jednání s korejskými klienty, předávání reportů a spolupráci s korejskými dodavateli při objednávkách zboží.*“ Žalovaná uvedla, že stěžovatelka pracovala jako manažerka či vedoucí pracovnice a komunikovala

pokračování

s korejskými dodavateli automobilových dílů. To dává do kontrastu s příklady činností na pozici „technici v chemických a fyzikálních vědách (kromě chemického inženýrství)“ (3111) podle klasifikace CZ-ISCO, namísto toho, aby se zabývala náplní práce. Krajský soud pak na posouzení žalované ve svém odůvodnění odkázal, stejně jako na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, podle kterého „*vykonávala práci manažera/vedoucího pracovníka, zajišťovala marketing, starala se o korejské dodavatele, řídila asistenty manažera a zaškolovala nové zaměstnance, kontrolovala pracovníky, jejich docházku, měla být klíčovým zaměstnancem*“.

[43] Podle Nejvyššího správního soudu je ale nezbytné, aby žalovaná vysvětlila, jakou pracovní pozici tedy podle ní měla stěžovatelka s ohledem na výše uvedené skutečně vykonávat. Tím tedy není myšleno nutně označení pozice podle klasifikace CZ-ISCO, ale postačí vymezení podle pracovní náplně, aniž by ji podřadila pod konkrétní druh podle dané klasifikace. V návaznosti na to je nutné, aby se žalovaná zabývala také tím, zda ze zjištěné pracovní náplně plynou rozpory vůči tvrzené pracovní náplni, a vysvětlila, v čem tyto rozpory spatřuje. Žalovaná však neprovedla srovnání mezi zjištěnou pracovní náplní a tvrzenou pracovní náplní, nýbrž mezi zjištěnou pracovní náplní a příklady činností podle klasifikace CZ-ISCO. Navíc ani nijak neuvedla konkrétní rozdíly, které v různých pracovních pozicích spatřuje a z jakého důvodu. Pouze popsala zjištěnou pracovní náplň stěžovatelky, poté uvedla příklady z klasifikace CZ-ISCO, a tvrdila, že se tyto pozice od sebe liší. Neuvedla však, v čem konkrétně jsou dané pracovní náplně v rozporu. I pokud by jako relevantní pro dané srovnání mohly být příklady v klasifikaci CZ-ISCO (což ale, jak Nejvyšší správní soud vysvětlil výše, být nemohou), tak není zřejmé, z jakého důvodu vylučují například to, aby se stěžovatelka stala vedoucí týmu.

[44] Pokud by pak žalovaná rozpory skutečně zjistila (a přezkoumatelně je ve svém rozhodnutí popsala), pak je nutné, aby se zabývala také tím, zda jsou odlišnosti mezi náplní jednotlivých pracovních pozic natolik zásadní, aby naplnily skutkovou podstatu stěžovatelce připisovaného protiprávního jednání. Jinými slovy, i kdyby existoval rozdíl mezi tvrzenou a skutečnou pracovní pozicí, tento rozdíl sám o sobě nemusí nutně postačovat k rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1. zákona o pobytu cizinců.

[45] Lze tedy shrnout, že žalovaná při posuzování rozporů mezi skutečnou a tvrzenou pracovní pozicí stěžovatelky nevzala mimo jiné v úvahu hlášenku volného pracovního místa a popis pracovní funkce, a srovnání prováděla na základě východisek, která nebyla relevantní. Dále také spatřované rozpory mezi skutečnou a tvrzenou pracovní pozicí stěžovatelky nedostatečně odůvodnila. Své rozhodnutí tak zatížila vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Jedná se přitom o vadu, která bránila v právním posouzení věci a přezkumu jejího rozhodnutí; krajský soud tedy zatížil svoje rozhodnutí touto vadou také, jelikož (s ohledem na pracovní pozici) přezkoumal nepřezkoumatelné rozhodnutí.

[46] Byť námitka stěžovatelky ohledně místa výkonu práce není přijatelná (nenamítala ji totiž v žalobě, ačkoliv tak mohla učinit), není s ohledem na odůvodnění rozhodnutí žalované zřejmé, nakolik by odlišnost místa sama o sobě obstála jako důvod pro správní vyhoštění stěžovatelky (a to tím spíše, že změna místa výkonu práce již byla v tomto konkrétním případě schválená, ačkoliv ještě nenabyla účinnosti). Jelikož žalovaná spatřuje naplnění skutkové podstaty shora uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců jak v odlišném

místu práce, tak i v odlišné pracovní pozici, je potřeba při zpochybnění jednoho z těchto kritérií její rozhodnutí zrušit a vrátit jí věc k dalšímu řízení. Lze dodat, že druh a závažnost protiprávního jednání navíc může ovlivnit posuzování přiměřenosti správního vyhoštění podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Není tedy důležité jen to, zda jednání stěžovatelky naplnilo skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1. zákona o pobytu cizinců, ale také to, z jakých konkrétních důvodů tuto skutkovou podstatu naplnilo, aby bylo možné řádně přezkoumat přiměřenost daného rozhodnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

[47] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že v dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem a charakterem vytýkaných vad neměl jinou možnost, než zrušit žalobou napadená rozhodnutí žalované (k tomu lze pouze pro úplnost poznamenat, že rozhodnutí o náhradě nákladů řízení nemůže při zrušení věcného rozhodnutí samo obstát). Nejvyšší správní soud tedy v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám obě rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. V něm je žalovaná vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.).

[48] V dalším řízení se tedy především žalovaná bude zabývat tím, jaké jsou rozdíly mezi tvrzenou náplní práce (která je vymezená pracovní smlouvou a jejími přílohami, včetně popisu pracovní funkce, případně také hlášenkou volného pracovního místa, avšak nikoliv samotnými příklady v klasifikaci CZ-ISCO podle formálního označení) a skutečnou náplní práce stěžovatelky. U každého ze zjištěných rozdílů pak bude třeba posoudit, v čem konkrétně se s tvrzenou náplní práce vylučuje. Dále také, zda a proč tyto rozdíly mohou založit závěr, že se jedná o zcela jiný druh práce. Potom také, zda je případný rozdíl v druhu práce natolik zásadní, že (s přihlédnutím k účelu právní úpravy) naplní skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1. zákona o pobytu cizinců. Pokud dojde k závěru, že nikoliv, pak se bude zabývat tím, zda v tomto konkrétním případě obстоjí odlišnost v místě výkonu práce jako jediný důvod ke správnímu vyhoštění podle daného ustanovení.

[49] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Stěžovatelka úspěšná byla, a proto má právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti. Žalovaná naopak úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[50] Náklady stěžovatelky v řízení o žalobě tvoří odměna zástupkyně (advokátky). Ta zahrnuje jeden úkon právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení a sepsání žaloby (§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu], a činí v dané věci 3 100 Kč (§ 7 ve

pokračování

spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 12 odst. 3 advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za tento úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Ačkoliv zástupkyně stěžovatelky žádá také odměnu za souhlas s rozhodnutím bez jednání, nejedná se o podání, které by obsahovalo právní argumentaci. Nejedná se tedy o účelně vynaložený náklad, a za tento úkon tak nemůže zástupkyni náležet odměna (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2013, čj. 8 As 32/2012-63, bod 77). Doplnění kasační stížnosti pak sice právní argumentaci obsahuje, ale stěžovatelka v něm neuvádí nic, co by nemohla vznést již v kasační stížnosti samotné, proto se ani v tomto případě nejedná o účelně vynaložený náklad. Účelně vynaloženým nákladem pak není ani žaloba proti rozhodnutí žalované o nákladech řízení, protože dané rozhodnutí by muselo být při zrušení meritorního rozhodnutí zrušeno také, ať už by proti němu stěžovatelka brojila, či nikoliv. Odměna zástupkyně stěžovatelky v řízení o žalobě tak činí 3 400 Kč. Zástupkyně stěžovatelky pak není plátkyní daně z přidané hodnoty, a sama uvádí, že s advokátní kanceláří, která plátkyní DPH je, pouze trvale spolupracuje, což Nejvyšší správní soud ověřil v seznamu České advokátní komory, a proto jí zvýšení odměny o 21% sazbu této daně nenáleží. Náklady řízení o žalobě tak celkově činí částku 3 400 Kč.

[51] Náklady stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti pak taktéž tvoří odměna zástupkyně. Ta zahrnuje jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti [podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za tento úkon jí náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 12 odst. 3 advokátního tarifu], a paušální částka ve výši 300 Kč. Za sepsání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (byť byl formálně její součástí), náleží zástupkyni stěžovatelky mimosmluvní odměna ve výši 1 550 Kč [jedná se o odměnu podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 a § 11 odst. 2 písm. a) a § 11 odst. 3 advokátního tarifu ve výši jedné poloviny sazby, jelikož návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou povahou a účelem nejbližší návrhu na předběžné opatření, k němuž došlo po zahájení řízení], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Odměna zástupkyně stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti tak činí 5 250 Kč.

[52] Výsledný součet nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti tedy činí 8 650 Kč.

[53] Žalovaná je povinna stěžovatelce zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 8 650 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

[54] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací v řízení před krajským soudem ani v řízení o kasační stížnosti nenastala, proto osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. března 2024

Milan Podhrázký
předseda senátu